

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Jaargang 4,
Nummer 14

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

Jeugdruddy is gewoon geweldig. Als Turfjes en tegenwoordig Guppies plukken ze bloemetjes tussen het gras of wijzen een overvliegende Boeing 747 na voor hun vriendjes terwijl de trainer uit zijn naadje gaat. Ze gaan zo in het spel op dat de scheidsrechter met "meester" wordt aangesproken, gevolgd door een "sorry meneer". Als ze wat ouder worden slaat de pubertijd toe. Jongetjes zitten elkaar achterna tijdens de warming-up terwijl de meisjes giechelen als die knappe jongen uit het oudere team voorbijloopt. Maar wat zo vaak opvalt is het respect dat ze voor elkaar hebben. Regelmatig fluit ik op zaterdag cubswedstrijdjes waarbij de aanvoerder zijn spelers bemoedigend toespreekt als ze een knock-on maken of een tackle missen. "Volgende keer beter" of een aanwijzing hoe je de volgende keer geen knie tegen je hoofd krijgt. De meisjes in de teams zijn vaak nog fanatieker dan de jongens en worden door de jongens beschermd alsof ze de eeuwenoude mascotte van de club zijn.

Hoe anders is het dan op zondag bij de senioren? En dan nog meer bij de mannen dan bij de vrouwen. "Kl*tzak, maak die tackle dan." "Sta ik hier GVD weer alleen te verdedigen." "Ga die ruck in 1*1, blijf niet hangen." Het zijn zomaar wat kreten van spelers die zelf ook geen foutloze wedstrijd spelen. Maar deze 'aanmoedigingen' hebben geen meerwaarde, ook niet als ze langs de kant door de coach worden geroepen. Iedereen die zijn tackle mist weet dat. Daar hoeft je niet nog eens met orkaanvolume over het hele veld aan herinnert te worden. De ouderen zouden een voorbeeld aan de jeugd kunnen nemen, of misschien zijn ze wel vergeten hoe ze waren toen ze op een half veldje tien tegen tien speelden? Een beetje meer 'liefde' kan geen kwaad, ook niet in onze sport.

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door

Redaktiekolleetief 'The Odd-Balls'; Doedelzak, Goof, Hopeloos, Jan-Julius Bokkepoot, Kap'tein Aardbei, Paper Cut en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: RC Breda 3, Robert Broers, Chantal Cox, Oberinspektor Derrick, Tom van Dijk, Hajo Feitsma, Duncan Jansen, Maarten Kleppe, Daan Kloppenburg, Walter van Ling, Toon van Mol, Stefan Neher, Frans Popma, Ingrid de Pagter - Steketeë, Peer Retera, Lilian van Strien, Yvonne de Visser - Van Burgh, Esther en Marian Wasterwal.

Voorzitter: Robin Hidden

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 12,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 17,50 voor vier nummers.

RC Eindhoven, opgericht 1929

We spelen alleen voor ontspanning
We spelen alleen voor overwinning
We spelen alleen voor aanbidding
De jongens van RC Eindhoven zijn wij

Ballen naar [naam club]
Ballen naar [naam club]

We zullen niet meer met je spelen
We zullen niet meer met je spelen
Meer, moooooorepopopopor

Met een joehoe joehoe
En een ja ja ja
Zullen we je in het gezicht slaan
Dan zullen we je pik afsnijden
En voeren aan onze prop
De jongens van RC Eindhoven zijn wij

Tekst: Het lied is een traditioneel rugbylied dat door veel rugbyclubs in de wereld wordt gezongen. De tekst is in het Engels en luidt als volgt:

We just play for recreation
We just play for victory
We just play for adoration
RC Eindhoven boys are
we

Balls to [naam club]
Balls to [naam club]

We won't play you
anymore
We won't play you
anymore
More, moooooorepopopopor

De oorsprong van het lied is niet helemaal duidelijk. Er zijn verschillende verhalen over hoe het is ontstaan. Een verhaal is dat het lied is geschreven door een groep spelers van Rugby Club Eindhoven in de jaren '30 van de vorige eeuw. Een ander verhaal is dat het lied is overgenomen van een andere rugbyclub in Engeland. In de jaren '70 werd het lied aangepast aan de Nederlandse taal.

Melodie: Volgens sommigen zou het van 'Bread of Heaven', het volkslied van Wales, komen in de oorspronkelijke versie van Engelse en Welsh clubs die het zongen. Wij horen het er echter niet in terug.

Het enige probleem was dat de weg waarop het plaats vond een soort tractorweg was die dus behoorlijk blubberig werd.

Vlak voor Amsterdam, waar nog flink omgereden moest worden omdat ze niet op de grote weg mochten, werd wel duidelijk dat ze het record niet meer konden ontlopen. Langs de kant van de weg werd bij de hoofdstad op 'n buta-gasstelletje biefstukken klaargemaakt. Mals waren ze niet, maar het smaakte de fietsers best! Toen werd er koers gezet naar Alkmaar. Gedurende dat laatste deel van de ronde kregen ze in Wormerveer nog even last met de politie, die de rijders wijsmaakte dat de bakfietsen met volgwagens, die hevig gebruik maakten van knipperlichten, gevaarlijk waren op de weg. Maar zo dicht bij het doel en de finishstreep waren de mannen niet klein te krijgen en kwamen de helden uitgeput om vier uur zondagmorgen aan bij café Ceres in Alkmaar. Daar werd de tijd van 29,5 uur uitgebreid gevierd met champagne en bloemen. Met maar liefst ruim zes uur werd het oude record dus verbroken. Na het feesten hadden de rijders nog maar één doel voor ogen: naar bed en zo lang mogelijk slapen!

Het beoogde bedrag, 3000 gulden werd uiteindelijk niet gehaald. Inclusief de verkoop van stickers is er 2100 gulden verdiend. Maar genoeg om in eerste instantie de nieuwe trainer aan te kunnen stellen, Walter van Dalen uit Amstelveen. Het zou een mooi seizoen worden voor de Alkmaarse rugbyers, door wederom als derde te eindigen in hun klasse.

Goof

PS: De foto's komen uit het plakboek van Jaap Rus

DUNCAN JANSEN, KRIJGER IN HET VELD EN IN DE RING

“En toen vroeg ik mijzelf af, ben ik nog wel die knokker, die vechter. En is er nog wel ruimte voor die knokkers in de maatschappij?” verkondigt Duncan Jansen aan het begin van ons gesprek. “Vanuit die vraag is het documentaire project ‘We Were Warriors’ eigenlijk een beetje ontstaan”. Maar een Warrior, is niet hetzelfde als een vechter. Geknokt wordt er genoeg helaas, een echte Warrior vecht eigenlijk nooit.

Van Hoek van Holland tot aan India. Duncan Jansen has seen it all. Nou ja, alles. Een hele hoop. Duncan begon zijn reis op 15-jarige leeftijd bij Rugbyclub The Hookers, in zoals je al verwacht: Hoek van Holland. “Vanuit judo kwam ik bij rugby terecht. Een van de jongens daar, speelde het ook.” Vanaf dat moment was het hek van de dam. “Het mooie aan rugby is, dat je niet alleen voor het logo op je borst, of voor het land (zelfs al is het je vaderland) maar uiteindelijk voor je maatje aan je zijde speelt.” Iets wat velen van ons zullen herkennen. “Op dat rugbyveld heb ik leren werken, maar ook dat je het zelf moet doen en dat je het niet alleen hoeft te doen! Sterker nog je kan het niet alleen”, vervolgt Duncan trots. “Op dat veld is alles anders, je beleveniswereld, hoe je naar de mensen, nee hoe je naar je maatjes kijkt, alles. Je wordt lid van een wolfpack. Het is op dat moment niks anders dan jullie tegen de wereld. En rugby heeft me heel veel gegeven, eigenlijk alles. Zo werd ik bij mijn club in Hoek van Holland als jonge speler gevraagd te spreken toen we tegen een Engels team speelden. Super spannend vond ik dat. In het Engels vroeg ik nog? Ja hehe, anders verstaan ze je natuurlijk niet.”

Maar enkel bij het team van de Hookers bleef het niet, ook voor het nationale team kwam Duncan uit. “Toen ik begon, dacht ik alleen maar, heb ambitie, durf te dromen, zeker omdat ik pas laat begon aan rugby”. En zegzegd zo gedaan. Het spelen in Oranje is een van de mooiste haalbare avonturen die je mag beleven en daar bleef het niet bij. Van de eerste rij in Hoek van Holland naar spelen in Nieuw-Zeeland, het beloofde land van rugby. “Ik begon pas met rugby toen ik zestien was. Ik verbrijzelde mijn knieschijf toen ik achttien was met een potje League, levensgevaarlijk dat Rugby League haha. Ik moest lang revalideren, zat een maand in een rolstoel en mocht mijn knie totaal niet belasten. Echter, toen ik weer kon lopen, werd het al gauw rennen en daarna ben ik te snel weer gaan spelen en scheurde ik mijn kruisbanden af aan de andere kant”. Hierna vertelde de arts aan Duncan dat hij nooit meer zou kunnen rennen.

Altijd op zoek naar,
*Clubbladen, Tourboekjes,
Jubileumuitgaves, Folders,
Lustrumboeken,
Liedbundels,
Posters enz*

*op papier
of digitaal*

“Ik speelde toen in Nederland Onder 18 en rugby was echt alles voor me. Na alles op alles te hebben gezet en goed hersteld kon ik toch weer spelen en daarna ging ik zelfs naar Nieuw-Zeeland. Maar toen ik in Nieuw-Zeeland ging rugbyen zei een maatje in Nederland tegen mij: “Denk je nou echt dat ze op jouw zitten te wachten daar?”

Overduidelijk zaten ze op Duncan te wachten en hij begon bij een Academy in de Tweede Klasse van Nieuw-Zeeland. Maar al snel mocht hij met de grote jongens meedoen en kwam hij uit op het hoogste niveau onder Super Rugby. In zijn eerste wedstrijd speelde hij met Whakatane rugby, een van de grotere clubs in de regio. “Voor ik het wist stond ik in de premier league en daarna mocht ik met Bay of Plenty (ook wel The Steamers) mee trainen”. Een droom die uit kwam en zo stond Duncan ineens op het veld tussen rugby grootheden als Joe Rocokoko, die op dat moment bij Auckland speelde en Mike Delaney van Mount Maunganui, beiden All Blacks. “Ik kon mijn ogen niet geloven, dit was zo spannend, maar uiteindelijk leerde ik dat ook dit maar ‘gewone’ mensen zijn. Zeker toen ik de Hooker van de tegenstander op een belangrijk moment in de wedstrijd over de zijlijn tackelde na een line-out. Het publiek ging los en mijn teamgenoten vertelden mij dat het de startende Hooker van de Chiefs was. Ik had geen idee joh.”

Na Nieuw-Zeeland speelde Duncan nog een paar jaar in Engeland voor diverse clubs. Maar er bestaat naast rugby nog veel meer. “Na rugby had ik last van wat blessures, ik heb toen een HBO-opleiding Business gedaan en in anderhalf jaar die opleiding erdoorheen geknald, want als 24-jarige zat ik tussen scholieren van achttien en negentien. Toen ik eenmaal in het werk kwam, dacht ik: Dunc, ik zit hier niet op mijn plek”. Vervolgens sloot hij zich bij het project De Harde Leerschool aan. Een project waar, door middel van rugby, mensen die een afstand naar de arbeidsmarkt ervaren een weg terug de wereld in banen. “Ik vind dat heerlijk, samen met die jongens op pad, de kernwaarden van het spel mee geven”. En vervolgt Duncan, “Van die jongens vraag ik hetzelfde als dat ooit van mij werd gevraagd toen ik als jonge rugbyer moest spreken, zet jezelf neer, presenteer jezelf aan mogelijke werkgevers. Daar is moed voor nodig, ook een vorm van een hedendaagse krijger.”

Op zijn vijfendertigste had Duncan het allemaal voor elkaar, een fijn gezin, een goede baan en een mooie auto voor de deur. Het hele huisje, boompje, beestje verhaal. “Ik had op een gegeven moment een job, waarbij ik vijf en soms wel zes dagen van zeven tot vijf op kantoor zat vertelt Duncan. En dan vroeg ik mij wel af: ik was toch die knokker? Is dit het nou?” Toen kwam het besluit om die knokker in zichzelf terug te gaan vinden. “Ik bleef maar denken: is dit nou succes?” En zo begon zijn reis over de wereld om daar verschillende knokkers te vinden. “Maar ik ging alleen op zoek naar knokkers, geen vechters, daar zit een verschil tussen”. Zo begon Duncan zijn reis op zoek naar de oude strijdheren, de eervolle krijgers. “Ik wilde bij andere culturen kijken, hoe zij het ervaren. Hoe werkt de wereld voor hun? Ik ging op zoek naar harde werkers, mensen die snappen waar de wereld nou echt om draait, want dat was ik juist kwijt. Ik ging op zoek naar hedendaagse Warriors.”

MET DE BAKFIETS OM HET IJSSELMEER

Het was zomer 1975. De Alkmaarse Rugby Club, ARUFC, was twee jaar ervoor opgericht door een aantal jonge enthousiaste Alkmaarders onder aanvoering van Jan Kuipers en Gerard de Groot, die toen al bij Castricum in de duinen speelden. Na het eerste seizoen in de competitie eindigde Alkmaar keurig als derde in district Noord-West. Het seizoen erop werden ze ingedeeld in de Afdeling West 1, wat verdere uitwedstrijden betekende. De toenmalige trainer verhuisde naar het buitenland en dus moest de club op zoek naar vervanging. In de tussentijd nam Willem Peperkamp, international van Cas RC, de honneurs even waar. Alkmaar had Walter van Dalen op het oog, oud-speler van AAC. Daar hing echter een prijskaartje van 3000 gulden aan vast, geld wat de club niet in kas had. Een plan werd gesmeed, een heuse gesponsorde bakfietsstocht rond het IJsselmeer werd georganiseerd. Het was al eens eerder gedaan door een Alkmaars caféteam en toen was de eindtijd 36 uur. Alles werd serieus voorbereid, maar trainen kon men niet, omdat de bakfietsen nog niet eerder tot hun beschikking waren.

Op een vrijdagavond in augustus was het zover. Met drie bakfietsen en twaalf rugbyers waar onder Eef en Henk Lover, Ton Kluft, Kees Bel, Arie Verver en Cocktail Mazereeuw werd eerst een ereronde gereden over de Alkmaarse Wielerbaan, waar een drielandenwedstrijd plaatsvond. En daar gingen de mannen op pad, met twee volgwagens erachteraan. Binnen het uur deden zich al de eerste problemen voor toen één bakfiets met volle vaart een helling af reed en net voor de sloot tot stilstand kwam. Om de bakfietsen in evenwicht te houden waren er voorop gevulde jerrycans geplaatst, maar dat begon dus te schuiven, waardoor de bestuurder de bakfiets niet meer in bedwang kon houden. Nadat de bakfiets op de weg getild was, konden ze vol goede moed verder. 's Nachts over de Afsluitdijk met 26 kilometer per uur, ondanks een straffe wind. In Friesland aanschouwde men de opkomende zon. Dezelfde zon maakte het voor de mannen overdag bijna ondraaglijk verder te fietsen. Eén bakfiets die problemen kreeg met de achterband werd in de volgbus gehesen en vervolgens ging het richting Overijssel. Hier barste een heuse onweersbui over de stevig doortrappende rugbyers los. Maar wie dacht mokkende en teneergeslagen gezichten te zien, kwam bedrogen uit. De mannen waren dolblij met deze wijze van verfrissing op een snikhete dag.

Nico van Dijk

Feuilleton RC De Bøk Erin Aflering 5: Bejaardentehuis Avondrood

Zondag 10:00 uur. Een uur voor de start van RC De Bøk Erin – RC Raging Bulls. In het ~~bouwval~~ clubhuis van RC De Bøk Erin, dus met evenveel beschutting als een molen in de wind, staan de mannen van De Bøk Erin 1 rond hun Coach Hendrie Platjes.

“Mannen!”, begint Hendrie. “Game day!”

“Ja mannen, Game Day!”, eechoot Fly-Half en Hans Klok-alsof Stefan (spreek uit: Stéphane). Ook al rugbyt Stefan pas drie maanden en heeft hij geen blijk gegeven van enig talent, hij profileert zich als de natuurlijke leider van het team.

“Bek houwen, fucking hippie”, snauwt Scrum-Half KFT

(kort voor: Kleine Felle Teringlijer).

Hendrie gaat verder: “Mannen: ik ga er niet omheen draaien. Vandaag moet het gebeuren. Winnen we, dan houden we nog een soort van sprankje uitzicht op een schaduw van hoop op een beetje aansluiting met de rest...”

“Zo is het mannen!”, ronkt Stefan, zijn lange blonde manen wapperend in de wind.

“Hé! Was ik niet duidelijk? Smoel dicht, Simba”, bijt KFT. Hij trekt Stefan aan zijn geföhnde lokken naar de grond en gaat op zijn hoofd zitten.

“Laten we de waarheid onder ogen zien, mannen: wij zijn vandaag niet de betere rugbyers”, hervat Hendrie. “In feite zijn wij nooit de betere rugbyers. Zelfs al speelden we tegen de bewoners van bejaardentehuis Avondrood, dan nog...”

Zijn stem sterft weg.

Maar hij herpakt zich: “Maar het zijn niet altijd de beste rugbyers die winnen. Wat wedstrijden wint is: Vechtlust! Onverzettelijkheid! Nooit opgeven! ...”

“KIP”, rommelt Rocco.

“Hou je...” begint KFT automatisch, maar valt stil als Rocco zijn gezicht naar hem toewendt, als de draaiende geschutskoepel van een Leopard-2 tank.

Hendrie geeft het op.

“Ga maar warmlopen, mannen”, zucht hij.

“Nou hup, opschieten, stelletje lapzwasen!”, schreeuwt KFT direct. “Als de sodemieter naar het veld!”

Coach Platjes kijkt zijn spelers hoofdschuddend na, terwijl ze door de kieren in de muur het ~~bouwval~~ clubhuis verlaten. Hij weet niet meer wat hij nog kan doen. Weer schieten de woorden van die geheimzinnige nachtelijke bezoeker door zijn hoofd: “Misschien wordt het tijd om jezelf een kans te geven, Hendrie...”

Zichzelf een kans geven? Wat bedoelde...

“Coach? Sta ik in de basis?”

Hendrie schrikt op. Prop Gijs kijkt hem vragend aan. Ach, Gijs... Hendrie is op de jongen gesteld. Gijs doet hem denken aan zichzelf, lang geleden.

“Nee Gijs”, zegt hij. “Je begint reserve.”

Hedendaagse krijgers, die vond hij in verschillende vechtsporten. In Senegal ervoer Duncan ‘Laamb Wrestling’. “Voor Laamb Wrestling heb ik twee worsteltrainingen gedaan, twee. En toen kwam ik daar op het vliegveld en werd door een groot publiek ontvangen”. Wat bleek? Duncans komst was niet onopgemerkt gebleven en er stonden mensen met spandoeken en shirts met zijn gezicht erop. Na een week trainen, stond zijn gevecht gepland, tegen de lokale kampioen. “Maar eerst moest ik naar de Marabout, dat is een spiritueel leider, waar ik verschillende rituelen onderging om me te beschermen. Daar geloven ze dat het gevecht niet alleen gewonnen wordt in de fysieke, maar juist in de spirituele wereld.” Ook is Duncan in Engeland geweest, voor Bare Knuckle Boxing. “Dat is een oude traditie, die vooral onder de ‘Travellers’ wordt beoefend.” Een dag voor de wedstrijd werd Duncan gebeld, dat zijn tegenstander zich had teruggetrokken. Gelukkig was er een andere tegenstander, alleen bleek dit de ongeslagen Europees kampioen te zijn. Die zag het wel zitten om tegen hem te sparren. “Ja denk ik, sparren? Als ik het risico loop dat ik door de kampioen in elkaar word gemept, dan loopt hij het risico dat als ik win die titel van mij is.” Trots pakt Duncan zijn kampioensriem erbij. “Ik heb die pot dus mooi

gewonnen en nu ben ik de Europees kampioen Bare Knuckle Boksen, hoe dan?” Het blijkt alleen dat deze vorm van boksen niet zo goed is voor je knokkels. “Ik heb er een paar gebroken” lacht Duncan. “Nu krijg ik wel steeds een uitnodiging om mijn titel te verdedigen. Dat stond dus niet op de agenda schatert hij.

Op het moment dat ik Duncan spreek is hij net terug uit India. Enthousiast vertelt hij hoe ontzettend tof het was. “In alle steden hebben ze daar heuse worsteltempels. Die staan er ter ere van de god van het worstelen, Hanuman. Ik was in New Delhi, een van de drukste steden ter wereld, sliep er soms op de grond, in de woning van mijn trainer, midden in de stad. Hier deed ik mijn ogen dicht en er is geen enkel moment niet het geluid van getoeter, welkom in Delhi.” Dan op weg naar de worsteltempel van Hanuman. “Ik sta daar in die drukte, tussen al die mensen in, sla die deuren van die worsteltempel open en binnen hangt er een soort van serene rust”. Vervolgens werd Duncan door een paar gigantische ‘beulen’ meegenomen om de ring ‘wakker te maken’. “Ik moest in de rode klei, met een schop de ring wakker maken. Hanuman slaapt hier namelijk terwijl hij over de vechters waakt. Het was alleen maar sparren, alleen maar vechten. En na die tijd moest ik de ring weer in slaap brengen, weer met die schop. Het was zo bizar”.

Als ik Duncan vraag welke sport nou de meest indruk op hem heeft gemaakt, kan hij enkel lachen. “Ze hebben allemaal stuk voor stuk iets bijzonders, ik kan je niet een specifieke sport geven”. Elke sport die hij heeft mogen ervaren verbreedert op zijn eigen manier, iets wat we ook in rugby terugzien. “Tegenwoordig sta ik als coach vaker naast het veld dan erin. Maar laatst viel de Hooker uit bij de warming up voor de wedstrijd en mijn collega coach keek me lachend aan of ik misschien toch niet het veld even op wou.” Wie weet wat de toekomst verder nog gaat brengen voor de krijger uit Hoek van Holland. Voor de rest van Duncans reis, avonturen en verschillende gevechten van Cuba tot India kun je de serie ‘We Were Warriors’ kijken op YouTube. www.youtube.com/@wewerewarriorsdotcom. Of volg zijn avonturen op social media, waar hij wil inspireren om op zoek te gaan naar de knokker in jezelf: www.instagram.com/wewerewarriorsdotcom

Deze topgozer besloot zijn leven om te gooien en op zoek te gaan naar de echte vechter in zichzelf, waanzinnig.

Kap'tein Aardbei

BIJNAMEN

VIEZE FRANK, VIEZE MICHEL EN MICHEL

Dit rijtje begon met Frank. Frank is een crustpunker die een paar jaar terug bij de Bredase RC kwam aanwaaien. Veel tatoeages, veel naakt en weinig douchen (crust is Engels voor korst) was zijn devies en dat implementeerde hij op de rugbyclub, samen met de frikandellen-eet-wedstrijd. Omdat er al een andere Frank was, die toen nog bijnaamloos was, werd hij al snel Vieze Frank. Wat later kwam er een Michel uit Tilburg naar Breda en ook hij kreeg het prefix vieze. Dit keer niet door korstige dreads en weinig douchen, maar door zijn onmiskenbaar vieze gedrag. We hadden al een andere Michel, dus werd het al snel Vieze Michel. Een naam die hij nog steeds eer aandoet. De bijnaam stond in steen gebeiteld toen hij een steenpuist van de rug van een net meerderjarige flanker van BRC1 afvat. Andere Michel was nog zoekende naar een eigen voorvoegsel, maar nadat Knappe Michel, Judo Michel en Saaie Michel niet bleven plakken is hij eigenlijk gewoon Michel gebleven.

'Gewone' Frank ontving later overigens ook een bijnaam, Frankie Frietpan. Dit had dan weer niks met frikandellen te maken, maar met een keukenbrand in een horeca-etablisement waar hij toen werkzaam was.

GILLES DE LA TOURETTE

Bij RFC Haarlem hadden we Gilles de la Touret in 1998, laten we hem E.L te H. noemen. De fullback schold altijd de referee verrot. Voor de wedstrijd werd de scheidsrechter op de hoogte gebracht van zijn 'aandoening' en dat hij er niets aan kon doen. Als hij dan begon zeiden we, “Zie je dat bedoelen we nou.”

Ken jij het verhaal achter een bijzondere bijnaam van een speler bij jouw of een andere club? Stuur het dan door aan bbmfanzine@gmail.com en wie weet staat hij of zij dan in de volgende Bier, Bloed & Modder.

glitters een hesje en een gummiknuppel. Wanneer iemand tijdens de derde helft op zijn telefoon kijkt wordt die afgepakt en krijgt hij hem pas terug als hij naar huis gaat. Aan het eind van het seizoen is er dan een 'ZILVEREN PAPLEPEL' voor de Rookie of the Year die zijn geweldige spel natuurlijk met de paplepel kreeg ingegoten door de oude rotten en een gouden dildo voor de G)OUDE LUL, een speler die veel voor de club en het team heeft betekend.

MISS TEKKEKEL

Maar onze favoriet is de onderscheiding voor de speler die de minst geslaagde tackle maakte of eigenlijk zijn 'tackle miste'. Deze 'prijs' heet zeer toepasselijk 'Miss Tekkel' en bestaat uit een sjerp waar de boven- en onderkant van een speelgoedhondje zijn vastgemaakt. De bedenker van deze onderscheiding die je eigenlijk niet wil ontvangen is voormalig international Stefan Neher die er naar eigen zeggen vele uren handwerk instak.

Als ik zo al die onderscheidingen naloop, vraag ik me af waarom de Amigo's niet meevaren in de Canalparade in Amsterdam. Hajo Feitsma vertelt enthousiast dat DIOK wel een aantal jaar met de jaarlijkse Peurbakkentocht in Leiden met een boot meevoer. “Maar na vijf jaar en een aantal 'incidenten' waarbij veelvuldig mannelijk naakt voorkwam mochten we een jaar niet meedoen. Het jaar erop voer de DIOK-boot in een woonark en toen was de pret over.”

Ondertussen hebben zich alweer nieuwe oudgedienden aangemeld en zagen we dit seizoen Joost Leemans en Roger Scheffer de kleuren van de Amigo's verdedigen voor DIOK 3 nadat het Vierde, wat eigenlijk natuurlijk het Amigo's team is zich moest terugtrekken uit de competitie. Feit blijft dat de Amigo's groter zijn dan het laagste team van DIOK en de eigenlijke schatbewaarders van de twaalfvoudige landskampioen uit de Sleutelstad.

AMIGO'S EN ONDERSCHIEDINGEN

An snel na de oprichting van de Amigo's werden er onderscheidingen bedacht en dat is uitgegroeid tot aparte tak van sport. Het begon allemaal met Junior Ramos. Degenen die tegen hem gespeeld hebben zullen hem nooit meer vergeten zijn. Hij was het toonbeeld van een Leidse Glibber met zijn vette lange haar in een staart en als hij weer eens met een enkelband speelde moest hij zich altijd verantwoorden waar hij te lang gebleven was. Na een uitwedstrijd ging de mat eraf, Stefan Neher haalde bij de fopwinkel een gouden ketting waar het attriboot aan vast werd gemaakt en de 'De staart van Ramos' werd de eerste trofee voor de 'Dick of the Day'. Neher werd samen met Frans Popma de 3^e Helftmanager en bedenker van talloze prijzen want een 'Man of the Match' was zo gewoon. En zo ontstonden onder andere:

Een enorme lijmkleem, de 'KAKENOPELKAARTROFEE' voor degene die te veel tegen de scheidsrechter heeft lopen zeiken. De 'CHICK-DIG SCAR'. Als iemand na een blessure een litteken kan laten zien krijgt hij een schepje om. De meiden houden wel van zo'n oorlogswond, schepje, 'can you dig it?' De 'SLOOPKOGEL', een goud gespoten

bowlingbal met ketting, voor de hardste tackle en de BRICK WALL, voor de vetste break. Dat is een stapel stenen op een plank die je ook de hele derde helft bij je moet houden. Er worden kunnen verschillende TOILETPOTTEN uitgereikt. Zo is er een vergulde als je 'gouden' pot speelt, maar een met bruine smurrie (pindakaas?) ingesmeerde als je een baggerpartij speelde.

De WORST, meestal opblaasbaar maar soms ook van lever, wordt uitgereikt aan de slechtste (Engels = worst) actie, kater of bijvoorbeeld gemiste drop-goal. De 'TISMAARENSPELLETJE TROFEE' is een Mers-erger-je-niet bord en wordt uitgereikt als er een vechtpartij is geweest of als er veel geluld is. Soms krijgt de tegenstander een trofee en als de Amigo's dan voor de uitwedstrijden aankomen zien ze hun trofeeën daar aan de muur hangen.

Maar er zijn ook belangrijke functies in de derde helft zoals de 'FRITUUR FÜHRER'. De drager die wordt aangewezen door Stefan en Frans, krijgt een frituurmandje om zijn nek en moet zorgen voor het 'bruine fruit' waaronder de 'Kummertjes'. Waar die laatste term voor de mini-frikandelletjes vandaan komt kun je beter aan de Amigo's zelf vragen. En dan is er 'TELEFONEERBEHEER'. Deze belangrijke functionaris krijgt een blauwe politiepomp met

EINBAHNSTRASSE

Sinds begin deze eeuw organiseren de Munich Golden Oldies hun 'ouwelullentoernooi' rond de jaarlijkse Oktoberfeesten. Wat is er voor rugbyers nou mooier dan rugbyen tegen andere veteranen en 's avonds enorme pullen bier verzwellen in een biertent met honderden andere liefhebbers van rugby, bier en vrouwen in strakke jurkjes die zes volle liters in één keer kunnen tillen. En dus togen we een aantal jaar geleden met een paar auto's richting Zuid-Duitsland. De oude Germanen namen het spel een stuk serieuzer dan wij en al snel moesten 'Fritz', 'Heinz' und 'Willie' bijspringen om ons team compleet te maken vanwege de uitvallers. Maar iedereen was tenslotte voor de 'Dritte Halbzeit' gekomen, dus zochten we na de eerste dag van het toernooi snel ons hotel op. Aangezien bijna ons hele budget op zou gaan aan bier en worst hadden we een goedkoop hotel aan de rand van een industrieterrein geboekt waar een dronken olifant nog geen schade aan kon richten in de als cellen ingerichte slaapkamers. Er waren natuurlijk al wat biertjes en 'Schnapps' geconsumeerd tussen de wedstrijden door dus werd de enige 'serieuze' speler als schatbewaarder en 'Reiseführer' aangewezen.

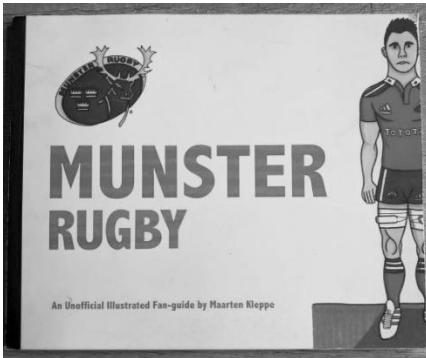
Na omgekleed te zijn in onze tripkleding, dresscode 'Herr Derrick', belden we twee taxibusjes om ons van het hotel naar de bierhal te brengen. Omdat het hotelketen op verschillende locaties in München zat werd de 'Reiseführer' opgedragen de straatnaam te onthouden toen we wegscheurden in de krakkemikkige Mercedesbusjes. Jaja, de Duitsers wisten duidelijk dat er een paar honderd rugbyers in de stad waren. De details van het drankbachanaal kan ik helaas niet met jullie delen, nog dat er een speler kwijt was, weer opdook, weer kwijt was en vervolgens op het politiebureau zijn roes mocht uitslapen. Toen de laatste liters bier naar binnen waren geslagen werd het tijd om terug te gaan naar het hotel. Er moest nog iemand uit de armen van een schaars geklede, maar stevig aan de maat zijnde 'Mädel' worden bevrijd, maar toen konden we eindelijk weg. De Reiseführer had natuurlijk niet het telefoonnummer van het taxibedrijf genoteerd, nog een kaartje aan de chauffeur gevraagd maar wist heel zeker de straatnaam nog. Toen een half uur later eindelijk twee aftandse busjes voor de uitgestorven bierhal aankwamen, lieten we ons in de plakkerige stoelen vallen en beantwoorde de Reiseführer in zijn beste Deutsch op de vraag waar we naar toe wilden, "Nach dem Einbahnstrasse bitte". De bulderende lach van de chauffeur hoor ik nu nog weleens.

Oberinspektor Derrick

EEN NEDERLANDS EERBETOON AAN MUNSTER RUGBY

Het zal niemand zijn ontgaan, het gaat de laatste jaren erg goed met het Ierse rugby. Ook ondergetekende heeft het hier graag over. Van de mannen in het groen tot het zo goed als niet omver te krijgen Leinster. Maar, de mannen in het rood die onder het hert spelen misstaan ook niet, we hebben het natuurlijk over Munster rugby. Voor menig Ierland fan een groot favoriet en zo ook van Maarten Kleppe. Zijn liefde voor de club heeft hij zelfs vereeuwigd in een zelf geschreven en geïllustreerd boek, 'Munster Rugby; An Unofficial Illustrated Fan-Guide'.

Zelf is Maarten in contact gekomen met de ovalen bal bij rugbyclub Eindhoven, waar hij acht jaar heeft gespeeld alvorens hij de overstap naar Breda maakte. "Rugby was eigenlijk

altijd al perfect voor mij, ik heb altijd al een bijzondere relatie gehad met pijn" lacht Maarten. "Het is niet voor iedereen, dat mooie spelletje van ons". Ondertussen heeft hij de ijzeren noppen ingeruild voor schaatsen en de rugbybal voor een hockeystick. "Maar rugby zit nog altijd in mijn hart" voegt Maarten er grijzend aan toe. "Als je eenmaal begonnen bent, stop je niet zomaar met van de sport houden". Maarten heeft altijd op de nummer 9 positie gespeeld, maar een bewondering voor de forwards heeft hij ook. "Ik hou van props, rugby zelf is natuurlijk al een bijzondere sport, maar die eerste rij is helemaal een groep apart". Hier is ondergetekende het natuurlijk volledig mee eens. Naast rugbyliefhebber is Maarten accountmanager en de oplettende lezer zal al wel opgevallen zijn: Maarten heeft ook voor het 'Rugby' tijdschrift gewerkt.

Maar, hoe ben je er dan toe gekomen om een boek over Munster te maken, vraag ik Maarten terwijl ik zijn boek vol tekeningen doorkijk. "Nou, ik ben altijd al Ierland supporter geweest, ik ben opgegroeid met Ieren en was vanaf mijn 16^e eigenlijk altijd in de Ierse pub te vinden". Daar kwam Maarten dan ook in contact met Munster Rugby. "Het zijn eigenlijk een soort van titanen, die rugbyers van Munster. De laatste in hun soort".

Maarten heeft een opleiding grafisch ontwerpen gedaan en tijdens een stage kwam zijn boek tot leven. "Ik was tijdens mijn stage eigenlijk alleen maar rugbyers aan het tekenen en dat merkte mijn begeleider natuurlijk ook op". Maarten kreeg de opdracht om een boek te maken als stageopdracht en zogezegd zo gedaan. "Ik heb wel wat hulp gekregen van 'insiders' uit onder andere Limerick en natuurlijk van mijn

Leidse veteranen te verslaan. Het promotiespook doemde aan de horizon en de beslissingswedstrijd voor het kampioenschap zou tegen stadgenoot LSRG gespeeld worden. Maar om nou serieus Tweede Klasse te moeten spelen en landelijk daar hadden de Amigo's geen zin in. Er werd contact gelegd met de Leidsche Studenten en een akkoordje gesloten. LSRG kwam met een vat van vijftig liter bier en won de wedstrijd. En ondanks hardnekkige vermoedens bij toen nog de NRB bleven de Amigo's Derde Klasse spelen.

AMIGO'S PLACE

Toen de Amigo's wat ouder werden en er kinderen kwamen bouwden zij een heuse speeltuin, Amigo's Place, naast het eerste veld en clubhuis van DIOK. Zodoende konden ze zelf spelen terwijl de koters de wipkip en schommel onveilig maakten, een win-win actie dus.

De familie Arkestein en Karel Moerland zorgden voor de fundering en de hekjes, Mieke en Marga schilderden en allerlei mensen van wie de Amigo's nog wat te goed hadden zorgden voor gratis onderdelen en arbeid waarbij Edwin van Diemen de laatste sponsoring deed. Naast Amigo's Place bouwden de vrienden ook nog de fameuze BBQ-plek die helaas later afgebroken werd.

NDK EN TRIPS

Zoals eerder aangehaald werden Hajo en Tim als feestnummers aangetrokken. Zij hadden eerder, toen het al wat minder gezellig was bij DIOK het NDK opgericht. Naar De Kloten organiseerde voor het Eerste team de feestjes al dan niet in hun studentenhuis. Toen DIOK 1 ooit de finale om de ING Cup speelde in Brussel was er net vogelpest in België. DIOK 1 en aanhang kwamen allemaal in witte overalls en maskers en er werd volop 'medicatie' ingenomen tegen de besmettelijke ziekte. Nodeloos te vertellen dat de finale verloren ging. Maar NDK zorgde ook voor de courtsessies en bijvoorbeeld de liedboekjes als de jeugd op trip ging. Met de Amigo's werd natuurlijk ook menig buitenland aangedaan. Onder andere Engeland, Tsjechië en Frankrijk werden onveilig gemaakt. Hajo vertelt, "Karel Krieger had rijbewijs C bestuurde de vrachtwagen waarmee en we een heuse haringkar en een one-man-band mee namen naar Dieppe (F). In het seizoen 2003-2004 deden we mee aan een 10's toernooi in Midden-Frankrijk. We kwamen aan met de vrachtwagen maar die liep vast naast het hoofdveld. De truck was zo zwaar omdat we een eigen clubhuis mee hadden genomen, wat we ter plekke opbouwden naast hun clubhuis inclusief een bar, banken en een hottub.

DE WONDERE WERELD VAN DE AMIGO'S

Het is 1999 en Gerard Kempis is nog voorzitter van RC DIOK. Na tien vette jaren en evenveel kampioenschappen op rij gaat het wat slechter bij de Leidse grootmacht en zwaaien een flink aantal Eerste teamspelers af. Een groep clubgetrouwen zien dat met lede ogen aan en besluiten tot het oprichten van een vriendenteam dat de rugbytradities levend moet houden. Het zijn echter niet de eerste de besten die aan de wieg van de Amigo's staan, want zo zal het team gaan heten. Onder andere Dave Langezaal, Andre de Haas, Wil van der Maden, de gebroeders van der Vlist en Wilnius Versleijen behoren tot de eerste Amigo's. Motivator is Fred Moerland, Robert Broers wordt trainer/speler en twee jonge honden, Tim Hudson en Hajo Feitsma worden aangetrokken om de festiviteiten rond de wedstrijden te regelen. Later zullen o.a. Tim Schumacher, Frank Beers en Marcel van Loon (22 jaar DIOK 1) nog voor het vriendenteam spelen.

Robert Broers, was dertig jaar toen hij moest stoppen in DIOK 1. "We waren 35+ en hadden 1000 vliegreuren en geen zin om twee keer per week te trainen. Maar we wilden nog wel winnen." Broers zorgde dat de Amigo's één keer in de week op donderdag een balletje gooiden, maar daarna was het snel het clubhuis in. Wat Fred Moerland zo mooi vond waren de 'nieuwe' tegenstanders. "In de Ereklasse speelden we jaren tegen dezelfde teams. Nu gingen we 'de provincie in, we speelden tegen clubs waar ik nog nooit van had gehoord." Het succes van de Amigo's leidde tot meer en meer spelers, er sloten ouders van jeugdspelers aan, maar ook nieuwe, (jonge) gasten werden omarmd. Zo ook Edwin van Diemen, al jarenlang sponsor die op zijn veertigste zijn eerste rugbywedstrijd speelde. Fred, "We gingen met een bus vol naar West-Friesland en begonnen in onze sterkste opstelling, dus met een stuk of vijftien oud-internationals. Dat zag de tegenstander niet zitten, maar toen we dreigden de boel op te rollen werd er lekker gespeeld en in de rust gerouleerd zodat er een geweldige wedstrijd ontstond." De derde helften waren legendarisch. Bij The Smugglers ging het plafond er letterlijk uit en bij Gouda werd het zo laat dat de clubhuisbeheerder uiteindelijk maar de sleutel aan de Amigo's gaf toen de laatste spelers van Gouda al lang naar waren. "Gooi hem maar bij mij door de brievenbus als jullie weer naar Leiden gaan."

KAMPIOENEN

De Amigo's werden in het eerste jaar glansrijk kampioen in de vierde klasse en herhaalden dat het volgende jaar in de derde klasse. Ondanks dat bijvoorbeeld tegen Waterland en ASCRUM ineens niet hun tweede of derde team het veld in kwam maar bijna het volledige eerste team, dat probeerde de

Ierse vrienden". En het resultaat? Een prachtboek vol informatie over de omgeving en de verschillende sporten die deze hoek van Ierland te bieden heeft. Maar natuurlijk ook de rijke geschiedenis van rugby in Munster en Maartens 'Ultimate Munster 15'. En een mooi stuk over mijn grote held, Peter O'Mahony.

Toen het boek eenmaal af was, mocht Maarten tijdens de Boxing Day wedstrijd tussen Munster en Leinster niet alleen de wedstrijd bijwonen maar ook het boek aan enkele spelers presenteren. "Het was een ongelooflijke ervaring, we werden onthaald met een VIP-behandeling. "Ik heb nog nooit zo iets meegemaakt, Thomond park is een prachtig maar intimiderend stadion". Tijdens de wedstrijd zag Maarten de verschillende 'oude titansen' spelen. Onder andere CJ Stander, een man zoals geen ander. Na de wedstrijd mocht Maarten het boek aan verschillende spelers presenteren, waaronder ieders favoriet: Peter O'Mahony.

"Ik heb daar PoM ontmoet, een titaan op zichzelf" vertelt Maarten trots. Maar ook niet helemaal honderd procent die man. Mannen zoals dat zie je niet zoveel meer op het veld". Lachend voegt Maarten eraan toe, "Hij was ook wel een beetje ongemakkelijk, hij wist niet zo goed hoe hij moest reageren. Ach, misschien snapte hij het ook allemaal wel niet. Munster is een oud team, vervolgt Maarten, vol met spelers uit een andere tijd, waarin klappen krijgen aan de orde van de dag was. En tja, dat zien we ook terug in het spelen van tegenwoordig. Ze vinden die omslag spannend en lastig, maar ik zal ze tot het einde blijven steunen, vanaf het ijs en naast het veld, Ierland zit diep in mijn hart".

Het boek is op dit moment niet meer te koop, maar wil jij jezelf vereeuwigen in een tekening? Stuur Maarten dan vooral even een berichtje op Instagram: Maarten.Tekent. Kap'tein Aardbei

Het 'enkelbijtertje' door Blachon

SPELERS PASPOORT

Naam: Toon van Mol links & Tom van Dijk rechts

Leeftijd: 33 & 25

Club: NSRV Obelix

Positie: Tighthead Prop & Hooker

TATTOO PASPOORT

Wanneer: 27 oktober 2020

Artiest: Ivan van Rising Bastards Nijmegen

Ontwerp: Verenigingslogo NRSV Obelix. Bij de oprichting in 1970 moest er een naam worden gekozen en de stripfiguur Obelix en dan met name die uit Deel 4; Asterix en de Britten, gold als inspiratie.

Waarom: Om onze stamkroeg uit de brand te helpen tijdens de lockdown

Bijzonder detail: Er was een inzamelingsactie voor ons stamcafé, Twee Keer Bellen (TKB). Mensen werden uitgedaagd tot bizarre “challenges”, waarop anderen geld in konden zetten. Uitdagingen als “overgiet jezelf met melk en roep ‘don’t milk it, boys!’” (Goed gedaan Kash!) tot “ren naakt een rondje om het Keizer Karelplein” (we wachten nog steeds, kutbestuur) deden al snel de ronde. Maar verreweg het meeste geld werd opgehaald voor wie zo gek was om het logo van de vereniging op hun lichaam te laten vereeuwigen. Ik geloof dat we er uiteindelijk meer dan duizend Euro hebben opgehaald, alleen maar om in die rotte tent meters te kunnen blijven bestellen. We staan nog steeds vierkant achter het besluit.

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls.

Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

DE SCHOENENBOOM VAN HOEK VAN HOLLAND

Wie vanaf de parkeerplaats in Hoek van Holland naar het clubhuis van RC The Hookers loopt, ziet vlak voor de ingang een bijzondere boom. Nou ja, de boom is wellicht niet zo bijzonder, zeker niet in de winter, alhoewel dan zie je wel beter waarom ik er dit artikel aan wijdt.

Daan Kloppenburg, ‘het archief’ van The Hookers loopt met me mee naar de boom waarin wel vijftig paar rugby-schoenen hangen. Volgens hem moeten we de oorsprong van ‘de boom’ rond het jaar 2010 zoeken. “We waren toen net naar ons nieuwe onderkomen verhuisd en één van de oudere spelers riep dat hij zijn schoenen ‘aan de wilgen’ zou hangen. Hij pakte zijn ouwe kicks, knoopte de veters aan elkaar en slingerde ze de boom in waar ze nog bleven hangen ook.” Wie het precies was bleek zelfs voor Daan niet meer te achterhalen, waarschijnlijk iemand van het tweede, maar het was het begin van een goed gebruik. Terwijl we staan te praten komt clubicoon Piet Lenssen voorbijfietsen en laat weten dat zijn kicks er ook in hangen. “Laat ze maar hangen want ze waren echt helemaal kapot.” Daans eigen schoenen moeten nog ergens in zijn schuur liggen en naar aanleiding van ons gesprek laat hij weten ze maar eens op te gaan diepen zodat ze ook een plekje in ‘de boom’ kunnen krijgen. Terwijl we ons opmaken om een biertje in Hookers Place te gaan nuttigen komt er een kleine ‘Hooker’ aanlopen. “Die van mij hangen er ook in hoor, ze waren helemaal naar de kloten”. Het blijkt Cas Jansen te zijn, de negenjarige zoon van Duncan (zie het verhaal ‘Krijger op het veld en in de ring’ in deze uitgave van Bier, Bloed & Modder). Hij zit bij de Benjamins en staat natuurlijk... Hooker.

Saillant detail, de boom waarin de spelers hun schoenen ‘aan de wilgen’ hangen is geen wilg, maar een berk. Eigenlijk zou een treurwilg natuurlijk het mooiste zijn geweest.

Doedelzak

ROYALTY'S IN RUSLAND, OEMIE DAMES OP TRIP 1993

Ruim twintig jaar geleden gingen twaalf Zeeuwse meisjes op een bijzondere trip achter het IJzeren Gordijn. Bier, Bloed & Modder had een reiniegesprek met zeven van hen.

Mirjam Wasterval speelde behalve voor de EZRC Oemoemenoe ook voor het Nederlands team. Tijdens een 2-daags toernooi met een invitatieteam in Berlijn werd ze door de begeleider van het daar spelende team uit Rusland aangesproken. Of ze zin had om een toernooi in Moskou te spelen? Mirjam had er wel oren naar en een aantal ploeggenoten van Oemoemenoe ook. Aangezien het een 7's toernooi was hoefden er ook maar tien speelsters mee dus een team was snel gevormd. Maar we hebben het over 1993, de Perestrojka van Gorbatsjov was in de kiem gesmoord en onder Boris Jeltsin kregen de oude communistische leiders als zakenlieden enorm veel macht. Het overgrote deel van de bevolking had echter nog steeds geen toegang tot het westen, corruptie vierde hoogtij en 'zomaar' naar Rusland reizen kon nog niet. Een bijkomend probleem was dat de communicatie problematisch verliep. Mirjam, "alles ging per fax en die had ik gelukkig op mijn werk, maar antwoord uit het Oosten liet vaak dagen op zich wachten en dan nog was de informatie summier." Bovendien moest er eerst toestemming zijn in Rusland voordat de fax aankwam. Ondertussen deden de speelsters allerlei klusjes om de kosten te betalen zo werden er auto's gewassen en het clubhuis schoongemaakt. Ingrid Steketeer vond het allemaal maar spannend, "we moesten zelfs onze bloedgroep doorgeven." De Russische man in Berlijn bleek een oudvoetbalinternational te zijn genaamd 'Rashid' en beschikte over diepe zakken met zwarte Roebels, hij beloofde verblijf en vervoer in Rusland te regelen. Toen de visa uiteindelijk via het reisbureau twee dagen voor vertrek binnen waren stond de Zeeuwse dames niets meer in de weg voor een groot avontuur.

Boven vlnr: Sponsor Rashid, Ingrid Steketeer, Margriet de Nooyer, Yvonne van Burgh, Lilian van Strien, Chantal Cox, Sergej en Esther Wasterval. Onder vlnr: Miriam Wasterval, Marian Hartingseveld, Ineke van Leersum, Daniëlle Davidse, Debby Damen en liggend Marlies de Waard

Of we die kregen omdat we een wedstrijd hadden gewonnen? Geen idee, ik geloof dat we derde waren. De vaas staat nog in het clubhuis te pronken." Omdat de hele dag op klompen lopen toch wat oncomfortabel was deden ze maandverband in het houten schoeisel wat verontwaardigde blikken van de Russische vrouwen opleverde. Miriam, "Maandverband was voor hun echt een luxartikel en dat wij dat in onze klompen deden snapt ze echt niet." De klompen gaven ze op de laatste dag van het toernooi weg aan hun tegenstanders wat een spontane Russisch-Nederlandse klompdans opleverde. Een hoogtepunt vormde natuurlijk het bezoek aan Moskou met het Rode Plein, het Kremlin en een souvenirwinkeltje boven in een flatgebouw. Lilian, "Het geld mochten we eigenlijk niet uitvoeren, maar we hadden aardig wat over en gingen met onze BH's vol naar Nederland terug."

Ineke drinkt uit de vaas/prijs

Yvonne en Chan-tal bleven nog een week langer. "In een hotel in Sint Petersburg kregen we de eerste dag de menukaart met vier gerechten erop. We wezen maar wat aan want we konden het toch niet lezen. De tweede dag stonden er nog maar twee gerechten op en de laatste dag nog één. Waarom we dan nog die kaart kregen? Wat we trouwens aten? Iets met vlees, het was in ieder geval beter dan de week ervoor. We waren super blij toen we zowel een Mac als Dr. Oetker tegenkwamen waar we pizza aten." De laatste dag dat zij in Moskou waren vonden er nog bloedige straatgevechten plaats waarbij tientallen doden vielen toen de afgezette Boris Jeltsin de macht terugpakte. Yvonne, "Onze ouders en teamgenootjes waren erg ongerust, maar wij hebben er eigenlijk niets van meegekregen."

Op mijn vraag of ze nog contact hebben met Lena antwoordt Miriam, "Rashid en Lena, samen met een ander stel kwamen een paar maanden later naar ons toe. We hebben ze mee uit eten genomen." Ingrid, "We zijn met ze gaan winkelen. Een van die mannen had een vrij forse vrouw, net als ik, dus ik ging met hem mee om alle kleren voor haar te passen." Ze kochten de halve supermarkt leeg en hadden zoveel spullen dat ze auto's nodig hadden om alles terug te vervoeren. Ze kochten onder andere de auto van Pascal, de man van Lilian. "Toen ze terugreden begaf de motor het en stonden ze tussen Kerst en Oud en Nieuw stijl in Polen." Alhoewel de dames nauwelijks meer bij Oemie komen, kijken ze allemaal met heel veel plezier terug naar hun tijd dat ze speelden. Chantal, "Ik was heel verlegen toen ik begon, maar door rugby heb ik zoveel zelfvertrouwen gekregen." De toernooien die ze samen speelden, de tijd die ze samen doorbrachten was geweldig, maar Rusland was het absolute hoogtepunt.

Esther Wasterval ging mee als fotograaf en mascotte, "We vlogen met Austrian Airways en hadden een tussenstop in Wenen. We kwamen om een uur of vier 's middags in Moskou aan." De man waarmee Miriam in Berlijn contact had gekregen zou hun ophalen. Miriam, "Maar hij was er

niet en leek van de aardbodem verdwenen, er werd ook met geen woord meer over hem gerept.” Wel stond er een gammele bus klaar. Die bus was al een belevenis op zich. De bijbehorende chauffeur moest regelmatig uitstappen om de verwarming lager te zetten die telkens op hol sloeg. Het was nog zo'n 200 km van Moskou waren we zouden spelen in een plaats genaamd Tver. Een grauwe stad, met veel flatgebouwen. Het veld lag vol met hoedenpoep en was meer zand dan gras met voetbaldoelen waar lange palen tegenaan waren gebonden. O ja, een deel van de sintelbaan liep over het veld. Lilian van Strien, “We speelden de eerste dag tegen twee teams uit Moskou, daarna ook tegen een team uit Siberië.”

Yvonne (links) en Miriam achter, Lilian in de bak

Ze waren als groep meiden uit het ‘Westen’ echt een bezienswaardigheid alhoewel er eigenlijk geen toeschouwers waren. Miriam, “De kleedkamers hadden geen verwarming, maar wij waren de enigen met een eigen hok met een kachel die de hele dag werd opgestookt door een oud vrouwtje.” Yvonne van Burgh herinnert zich ook de omstandigheden, “De WC’s waren zo vies dat we onze behoeften in de bosjes deden.” De Russische vrouwen speelden meer een vorm van vrij worstelen dan rugby en hadden hun eigen regels. Miriam, “Er was nogal wat discussie over de regels. Met handen en voeten probeerde ik wat dingen duidelijk te maken. Uiteindelijk werd ik gevraagd om een wedstrijd te fluiten. Dat weigerde ik. Ik was speelster en captain van mijn team, maar geen scheidsrechter. Na veel zeuren van hun kant, heb ik toch een wedstrijd gefloten. Het puntensysteem en toernooiopzet waren voor ons totaal niet begrijpelijk. Later bleek dat ik de finale had gefloten.” Toen er een speelster geblesseerd was kwam er een soort Playmobile ambulance en bij gebrek aan een brancard werd een reclamebord gebruikt.

Het eten was een gebeurtenis op zich. Chantal Cox, “We kregen macaroni als ontbijt. Ik at het maar op, want ik had geen idee wanneer we weer zouden eten.” Lilian, “Ik heb alles gegeten behalve de haring met bietjes de volgende dag als ontbijt.” Margriet de Nooyer overleefde voornamelijk op de lading Sultanakoeken en de Sesamkoekjes van de Xenos die ze hadden meegenomen. Esther, “We hadden ook Cup-

A-Soup meegenomen, maar waren de waterkoker vergeten en van het kraanwater ging je zeven dagen aan de schijt.” Maar de meiden namen de ongemakken op de koop toe. “We hadden elkaar, wodka en Lena, een vrouw die ons begeleidde en voor ons tolkte.” Lena nam hen ook mee op tripjes naar lege winkels en volle zwarte markten, want voor Dollars bleek een stuk meer te koop dan voor Roebels. De Russen waren gek

op in de rij staan. Als je iets kocht kreeg je een bonnetje mee, dan ging je naar de kassa en rekende je af en kreeg je weer een bonnetje mee. Daarmee ging je naar de derde en die gaf je dan je boodschappen, je stond dus drie keer in de rij. Ingrid, “Lena vertelde ons van alles en nog wat over hoe het leven was. Ze wilde ons ook een kerkje laten zien, maar daar moesten we wel met bedekte haren naar binnen.” Nou hadden de dames tripkleding die behalve door Smith kaas (toen een kraam op de markt van Middelburg) gesponsorde shirts, ook uit zwart-witgeschilderde klompen én een boerenzakdoek bestond. Die laatste kon dus mooi gebruikt worden bij het bezoek aan de kerk. Daar was ook een begrafenis aan de gang. Miriam, “We zijn daar niet zo heel lang gebleven, dus hebben we niet de hele Russisch-Orthodoxe begrafenis meegekregen.

De klompen waren een bezienswaardigheid op zich. Overal liepen ze er op rond, tussen de wedstrijden, tijdens de uitstapjes en 's avonds in de disco. Lilian, “We gingen nog naar een soort disco waar we als ‘royalty’s’ werden behandeld. We mochten als enige roken.” Miriam weet nog goed hoe het dansen met de klompen ging. “Wij met onze klompen op de dansvloer, terwijl er mannen met automatische wapens langs de kant stonden. Ons dansen leek nergens op, na die wedstrijden en op die klompen, maar de Russen vonden het geweldig, die dachten dat er dus zo gedanst werd in ‘het Westen.’ Bij de laatste avond werden ze door het hotel geleid naar de feestzaal waar ze met een enorm applaus werden onthaald. “We kregen Russische champagne en sigaren en een enorme blauwe vaas.